

CÎNTEC PENTRU ALEGERI

Pentru-o viață cu temel,
Fericită întru totul,
Noi în martie, în trei,
Ne vom da toți votul.

Vom alege oameni noi,
Iubitori de sat și țară
Traiul să ne fie-n țol
Ca o primăvară.

Vom vota al muncii spor,
Vom vota cu-ndemnuri bune,
Bucuria tuturor,
Horele străbune.

Vom vota cu-acest pământ,
Cu recoltele bogate,
Cartea care-i lucru sfânt
Și lumina-n sate.

Și fiind pe veci stăpîni
Al unitelor ogoare,
Vom sălta cu-aceste mîni
Satul pin' la soare.

GEORGE LESNEA

„Mîndră-i viața-n satul nostru“ — așa se intitulează noul program pregătit în cinstea alegerilor din 3 martie de către brigada artistică de agitație a căminului cultural din Păuliș, raionul Lipova.

ÎNȚIUL VOT

Sînt anii mei ca vișinii în floare,
în mari grădini cu primăveri de soare.

Curg în fîntîni, cu apa pururi vie,
izvoare-adînci de vis și bucurie.

Ca-n palma mea cînstită și-ndrăzneată
atîtea drumuri se deschid în viață

și aripi largi spre zboruri ne-nterupte
deschise stau să biruie în lupte.

Ca-ntr-o pădure de molizi, ce clară
îmi bați în piept tu, dragoste de țară!

Iar timpul își apleacă peste mine
în crengi de aur — zilele senine.

O, vîrsta mea cu optsprezece strune
trăiește acum înțiața minune —

întîiul vot. Și-o flacăra de lună
cu grave aurore te-ncunună.

Cînd țara-ți dă încrederea-i deplină,
scînteie ești în marea ei lumină.

HORIA ZILIERU

La căminele culturale

În preajma alegerilor de la 3 martie

Ne aflăm în ajunul alegerilor de deputați în sfaturile populare comunale și în cele ale orașelor de subordonare raională. Fiecare alegător, fiecare candidat al F.D.P., toți oamenii muncii întîmpină sărbătorește acest eveniment de o mare însemnătate în viața poporului nostru. Întîlnirile candidaților cu alegătorii, discuțiile ce au loc la punctele de agitație, bogatele manifestări cultural-artistice prezentate de instituțiile culturale poartă amprenta puternică a mărețelor realizări dobîndite sub conducerea partidului pe calea desăvîrșirii construcției socialiste în patria noastră.

Instituțiile culturale desfășoară, în cinstea alegerilor de la 3 martie, o vie și variată activitate cultural-artistice, atît la punctele de agitație cît și la sediile căminelor culturale.

Zilele acestea, în comuna Secueni, raionul Bacău, a avut loc întîlnirea candidaților cu alegătorii. Colectivitățile din Secueni și-au exprimat mulțumirea lor față de deputații din sfatul popular comunal pentru acțiunile inițiate în scopul înfrumusețării satului și desfășurării unei permanente activități cultural-artistice. Discuțiile au deschis în același timp și o fereastră înspre viitor. Alegătorii au discutat, de pildă, cu candidații lor și despre lucrările ce vor trebui întreprinse pentru ca, în scurtă vreme, comuna lor să fie și mai frumoasă. Astfel, la această întîlnire s-a proiectat lărgirea ulițelor, plantarea de pomi, amenajarea unui parc în centrul comunei, iar la marginea satului a unui teren sportiv. La sfîrșitul întîlnirii, alegătorii au avut plăcuta surpriză să facă o călătorie imaginară pe harta raionului Bacău. Cu acest prilej, cei prezenți au poposit în numeroase comune și au făcut cunoștință cu cele mai de seamă realizări din raionul Bacău. În decurs de zece ani — a arătat directorul căminului — în satele și comunele raionului Bacău s-au dat în folosință 75 de școli noi, colectivității și-au construit mii de case frumoase și confortabile. Cele peste 100 de biblioteci comunale și sătești de pe cuprinsul raionului dispun de 198.695 de volume și au aproape 70.000 de cititori permanenți. Brigada artistică de agitație a încheiat călătoria cu programul intitulat „Votăm candidații noștri”.

Nicolae Voicu este cunoscut și stimat de toți colectivității din comuna Galicea Mare, raionul Băilești. Este cunoscut nu numai ca cel mai bun brigadier din gospodăria colectivă, ci și ca unul dintre cei mai inimoși deputați din sfatul popular comunal, ca un pasionat activist cultural. Aprecîndu-și meritele deosebite, colectivității din Galicea Mare l-au propus din nou candidat al F.D.P. pentru sfatul popular comunal. Cu prilejul întîlnirii sale cu alegătorii, căminul cultural a prezentat un interesant program artistic la care și-a dat concursul și echipa de dansuri organizată din inițiativa și cu sprijinul tovarășului Nicolae Voicu. Este și aceasta o dovadă a prețuirii muncii pe care a depus-o cu pasiune Nicolae Voicu pentru intensificarea activității culturale în comuna Galicea Mare.

Nu e cămin care, în aceste zile, să nu desfășoare o vie activitate culturală în cinstea alegerilor. Activitatea aceasta îmbracă cele mai variate forme. La punctele de agitație sau la căminele culturale se prezintă seri de întrebări și răspunsuri, seri culturale, concursuri „Cine știe, cîștigă” pe tema realizărilor regimului nostru democrat-popular, seri comparative cu înfăptuiri pe plan comunal obținute în perioada anilor 1960-1962, cicluri de conferințe, audii colective la radio etc. Seară de seară, căminele culturale din Somcuța Mare, regiunea Maramureș, Corbeni, regiunea Oltenia, Sutești, regiunea Galați, Slănișești, regiunea Bacău și multe altele, oferă alegătorilor manifestări atractive care întregesc întrunirile lor cu candidații F.D.P. În raionul Făureni, în afara programelor cultural-artistice prezentate în cinstea alegerilor, s-au prezentat la toate căminele culturale ciclurile de conferințe: „În Republica Populară Romîna socialismul a învins definitiv la orașe și sate” și „Să ne cunoaștem patria”.

Ne mai despart puține zile pînă la alegerile din 3 martie. Via activitate de la punctele de agitație, de la căminele culturale, entuziasmul celor ce muncesc pe ogoare și în fabrici, sînt o dovadă grăitoare a atmosferei sărbătorești cu care întîmpină poporul nostru alegerile de deputați de la 3 martie.

Citiți în acest număr:

- Satul citește de Baruju T. Arghezi
pagina a 2-a
- „Cazul Turtucaia...” povestire de Eusebiu Camilar
pagina 4-5
- „Seminarul” Povestire de D. Ignea
pagina 4-5
- Corespondenții ne scriu despre Viața nouă a satului
pagina a 6-a
- Din evenimentele săptămîinii
pagina a 7-a
- „Poveste la o petrecere” Schiță de Ion Istrati
pagina a 8-a

Luna cărții la sate

● Comitetul pentru cultură și artă al regiunii Galați, în colaborare cu Uniunea regională a cooperativelor de consum, a organizat o interesantă șezătoare literară în comuna Munteni, raionul Tecuci pe tema: „Cartea — prieten de nădejde al colectivităților”. Șezătoarea a fost deschisă de o expunere care a subliniat larga răspândire a cărții în rândurile colectivităților, învățămintele pe care le trag pentru muncă și viața lor. S-au făcut apoi lecturi din diferite broșuri agrotehnice și lucrări beletristice.

● La numeroase biblioteci din regiunea Dobrogea, se desfășoară în cadrul „Lunii cărții la sate”, o bogată gamă de manifestări. Astfel, printre ultimele acțiuni din comuna Ovidiu se numără seara tematică „Zestrea nouă în colectivă”, lecturi din „Biblia hazlie”, prezentări de cărți agrotehnice la cercul de Prieteni al cărții. De asemenea, s-au organizat biblioteci volante la ferma de vaci și la ferma de păsări. În comuna 23 August primii 196 de cititori înscrși de la începutul anului au și citit peste 500 de cărți. La Agigea manifestările inițiate de bibliotecă atrag seară de seară zeci de persoane. De o frumoasă reușită s-a bucurat recenzia romanului „Învățătorii” de Șerban Nedelcu.

Cele două autolibrării ale U.R.C.C. Dobrogea, dotate cu cele mai noi volume din toate domeniile și având la „bord” câte un îndrumător al cărții, au plecat în cele mai îndepărtate sate ale raioanelor. Este în curs de desfășurare și concursul „Pentru cel mai bun difuzor de carte la sate”.

● Biblioteca colțului roșu al gospodăriei colective din comuna Dănești, raionul Tg. Jiu, a inițiat numeroase acțiuni cu cartea. Printre acestea manifestări se numără și prezentarea cărților agrotehnice pe brigăzi și echipe. Astfel, la fiecare brigadă și echipă s-au prezentat și citit broșuri pe specificul muncii lor și s-a discutat ce anume învățăminte pot desprinde colectivitățile pentru aplicarea unor noi metode la lucrările agricole de câmp și la ferma zootehnică.

● În comuna Negrești, regiunea Maramureș, bibliotecă deslăsoară o susținută activitate pentru sporirea numărului de cititori. Paralel cu acțiunile organizate pentru răspândirea cărții, bibliotecă s-a preocupat și de crearea unui număr cât mai mare de biblioteci personale. În cadrul „Lunii cărții la sate” numărul acestor biblioteci a crescut ajungând la peste 200. Colectivitățile din comuna Negrești numai în prima săptămână a lunii februarie au cumpărat cărți în valoare de 5.160 lei.

În cadrul ciclului de conferințe științifice ținute la căminul cultural din Becicherecul Mic, regiunea Banat, profesoara Rozalia Cîan a prezentat conferința despre forma și relieful globului pământesc. În fotografie: După terminarea conferinței, un grup de tineri a improvizat un concurs „Cine știe, câștigă”, folosindu-se de planisfer.

Satul citește

A fost odată un sat și lângă sat un cătun sărac: împreună vreo 300 de suflete care trudeau vara pe moșia fără margini și care iarna abia se încălzeau la pîlpîirea citorva coceni în vatră...

Satul și cătunul erau cit toată țara... În Bărăganul dătător de grîne și grînele vindute pe aur, țărănul era sărac lipit pămîntului. Vacile Gorjului erau sterpe. Ciuberele motilor erau schimbate pe 3 ocale de mălai. Doinele cîntau amarul vieții și cîntecul era întotdeauna trist...

Cunoscusem nu de mult trei flăcăi: Ion venea de la Dunăre, Toader de prin părțile Argeșului și Grigore de peste munți. Erau în librăria orașului și căutau cărți de învățătură tustrei studenți fiind la Institutul de Agronomie: băieții de țărani, băieții isteți, băieții crescuți la școala satului. La Ion acasă citea și tătine-su, iar maica lui învășase de citiva ani scrisul. La Toader pe lavită, lângă ștergar și urcior, un șir întreg de cărți, rinduite frumos, în picioare după înălțime.

Grigore avea trei frați dintre care unul învățător în sat și director al căminului cultural. Casa lui nouă arăta ca o bibliotecă: cărți peste cărți pînă-n tavan, birou de scris în casă, iar pe copiii lui i-am găsit desenind cu creioane colorate.

La început, și începutul e în zilele noastre, a fost o carte, o carte frumoasă pe care a citit-o oamenilor tot un om: bibliotecarul sau învățătorul. După cartea citită a venit condeiul înmuiat în cerneală și a scris în mina sătenilor slove, cuvinte și rinduri întregi. Scriind, omul a învățat să citească. A trecut apoi cartea din mină în mină și din casă în casă. Mintea se lumina. La cămin s-a format o bibliotecă, a venit o bibliotecară și azi în registru cititorii sînt cu sutele. O mie și ceva de ani satul n-a știut carte: în 15 ani a învățat să și scrie, să și citească!

Am mers prin citeva sate: la Gliganu în Argeș 1.305 săteni citiseră anul trecut 12.925 de cărți. Colectivistul Ion Stan își trecuse ochii citind și învățind pe 60 de cărți.

Pe meleagurile Lugoșului, în satul Babșa, în 1947 nu erau decît 80 de cărți la o bibliotecă improvizată: azi sînt peste 1.600.

Un popas în regiunea Crișana, în comuna Lăzăreni, ne surprinde și ne zgîndărește curiozitatea. Înainte satul nu citea și nu scrisese niciodată: azi citește și scrie și moșnegii, și bărbații, și femeile. Copiii toți sînt la școală. Intrăm în casa colectivistului Nicolae Măduță: un bărbat în vîrstă care a prins gustul pentru citit și care vrea să știe mereu tot mai mult. Are o bibliotecă a lui și cînd aude de vreo carte care îl interesează o cere și o cumpără. Îl interesează viața pe pămînt și născocirile omului, cam ceea ce auzise el altădată că se ascunde în niște taine de nepătruns. Cartea i-a adus știință și lectură a sfărîmat definitiv lacătele și tainele. Hărnicia brațelor lui, istețimea minții și cartea — o grămadă de cărți citite — l-au ajutat să devină fruntaș în sat, fruntaș colectivist.

Deodată cu el citesc și soții Florian și Floarea Popa și tot satul. Bibliotecă e ca stupul de albine, în care rafturile mari cu cărți parcă ar fi fagurii coști — mielea lor e în cărți, în pagina scrisă, în slova frumoasă...

Satul nostru și-a mai adăugat un obicei pe lângă jocul ager și cîntecul vioi: citirea cărții la gura sobei, la becul electric, acasă, la cămin și la bibliotecă. O învățătură nouă, o învățătură folositoare, o învățătură bună s-a desprins, ca din stolul călător de cocori de primăvară și a poposit pe casa noastră — foarte bine că ai primit-o, prietene Ioane, Toadere și Grigore. Ea te duce pe arpile ei mai sus și mai departe. Nu uitați însă un lucru: trei feți-frumosi studenți agronomi: că întorcîndu-vă acasă în satul vostru bogat de azi, cu desaga plină de carte, să o răspîndiți și voi; începe întotdeauna cu cea mai frumoasă carte, cartea care ți-a plăcut duminică cel mai mult!

BARUȚU T. ARGHEZI

ZIUA CĂMINELOR CULTURALE FRUNTAȘE

În raionul Sighișoara există o atentă preocupare pentru dezvoltarea vieții artistice de la sate. Pentru aceasta s-au organizat numeroase schimburi de experiență care au îmbrăcat diferite forme.

Nu de mult s-a terminat o ștafetă culturală cu prilejul căreia formațiile artistice din fiecare comună au dat cite patru spectacole în deplasare. Echipele artistice ale casei de cultură și ale întreprinderilor merg adesea la sate pentru a prezenta programe.

Iată însă că s-a găsit o nouă și binevenită formă de a stimula dezvoltarea artei amatoare de la sate. Casa de cultură a inițiat o acțiune pe care a denumit-o „Ziua căminelor culturale fruntașe”. De curînd, un afiș, purtînd această mențiune, anunța că echipele de teatru din comunele Vinători și Daneș vor juca pe scena casei raionale de cultură. Am stat de vorbă înainte de

spectacol cu artiștii amatori. Erau emoționați. Jucau pe o scenă orășenească, prilej care pînă acum li se oferea numai la vreo fază de concurs. Și nu de puține ori, o echipă cotate ca bună de către cei care au văzut-o jucînd la ea acasă sau prin alte sate, venind la concurs nu se prezenta la valoarea ei reală. Artiștii amatori obișnuiți cu scena și cu spectatorii prezenți la căminele culturale, aveau trac atunci cînd păseau pe o scenă orășenească.

Deci acțiunea casei de cultură din Sighișoara de a aduce regulat la oraș cele mai bune echipe artistice sătești pentru a da spectacole, va contribui la dispariția tracului. Și acesta este un motiv care a determinat înființarea „Zilei căminelor culturale fruntașe”.

Însă principalul scop este acela de a dezvolta la artiștii amatori dorința ridicării măiestriei interpretative, și de a

îmbunătăți activitatea artistică a tuturor căminelor culturale din raion. Firește la „Ziua căminelor culturale fruntașe” nu vor participa numai echipe de teatru. Brigăzile artistice de agitație din Seleuș, Sîntioana și Saschiz, formațiile de dansuri din Mihai Viteazu și Boiu sînt programate să dea spectacole pe scena casei raionale de cultură.

Este adevărat că această acțiune este abia la început. Despre roadele ei încă nu se poate vorbi, dar nu există nici o îndoială că ele vor fi fructuoase dacă încă de pe acum, de la primii pași i se va acorda importanța cuvenită.

Manifestarea inaugurală desfășurată la începutul lunii februarie, cu participarea echipelor de teatru din Daneș și Vinători, a avut loc, din păcate, într-un anonim inexplicabil. Un singur afiș pus în fața sălii anunța spectacolul. Așa

se explică faptul că majoritatea spectatorilor erau elevi. Or este știut că prezența pe scene orășenești a echipelor artistice de la sate atrage numeros public. Fără îndoială că și artiștii din echipele sindicatelor ar dori să participe la această manifestare care dacă ar fi urmată de discuții și-ar împlini și mai bine rolul de schimb de experiență.

De asemenea, ar fi necesar ca spectacolele să fie precedate de un scurt cuvînt introductiv în cadrul căruia să se vorbească despre membrii echipei, despre succesele obținute de ei în muncă, despre repertoriul echipei. Astfel, spectatorul fiind în cunoștință de cauză va acorda mai multă atenție și va privi cu alți ochi, piesa de teatru, dansul sau programul de brigadă prezentat.

A. CROITORU

Am ajuns în comuna Celaru pe la vremea prinzului. Comuna e mare, frumoasă și electrificată. Casele noi sînt învelite cu tablă ori cu țigla, ogrăzile sînt largi și curate. Mergeam pe ulița din centrul comunei. Stâlpii electrici înșirați pînă în zare împing fundalul satului pînă la mari depărtări. În fața sfatului popular comunal am reîntîlnit o veche cunoștință. E moș Trică. Il invităm să ne povestească despre comuna Celaru (Oltenia) din trecut și de azi și moș Trică Buzatu nu se lasă prea mult rugat. Vorbește de trecut, dar face legătura cu prezentul și trebuie recunoscut că este înzestrat cu frumoase calități de povestitor. Redăm pe scurt o parte din cele relatate.

Primăvara venea la Celaru, ca și în alte părți ale țării. Stolurile de rîndunele ce se reîntorceau în țară găseau în fiecare an sute de pălmași cu fețe supte și haine zdrențuite. După ce-și odihneau câteva ceasuri trupurile, pălmașii porneau dis-de-diminează pe moșiile lui Vrăbicescu, Nae Celăreanu și alții și munceau din greu pînă la căderea serii. Rodul de pe ogorul de pămînt pe care-l aveau nu le îndestula nici măcar nevoile zilnice. Bordeii acoperit cu pămînt le slujea drept adăpost. Toamna, roadele intrau în hambarele celor bogați. Cele cîteva banițe de grăunțe împărțite de marii proprietari „cu dărnicie” pălmașilor, nu plăteau nici a zecea parte din vlaga stoarsă de pe spinarea acestora. Moșierii și administratorii se lăfăiau în lux, iar gloata satului continua să doarmă pe prispele de lut.

...Acum, la cei șaptezeci și cinci de ani, moș Trică Buzatu simte că întinește. Trece pe ulițe și i se umple inima de bucurie: școală nouă, cămin cultural, dispensar, magazin universal, stadion, stație de radioficare și cîte altele. Cele 382 case noi, printre care și casa lui moș Trică, cele 673 biciclete și 7 motociclete, peste 1.000 de difuzoare, mobila nouă din casele colectivizatorilor stau mărturie vie a acestei vieți noi pe care partidul clasei muncitoare a făurit-o oamenilor muncii.

...Trec prin satul reinnoit. Peste tot se simte amprenta noului. Harnicii celarieni și-au adus din plin contribuția în înfrumusețarea satului lor. Putem spu-

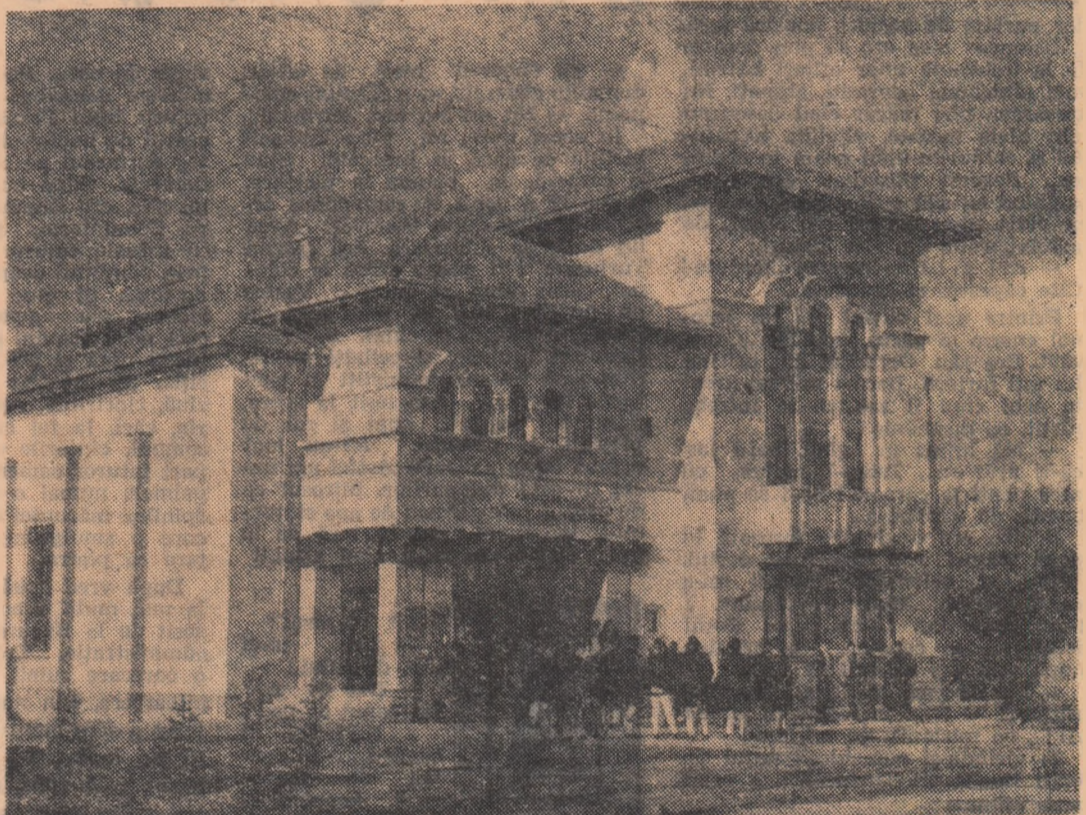
ne că la Celaru s-a făcut o reorganizare a satului, creîndu-se ulițe drepte și largi. Locul caselor vechi și răzlețite a fost luat de altele noi, frumoase. Locurile virane și alte surplusuri de teren au fost folosite cu chibzuială. Așa, bunăoară, în locul unor gropi aflate în centrul comunei, a fost amenajat un parc de odihnă în care au fost plantate flori și arbuști tropicali, iar în mijloc s-a construit o fîntină arteziană. Parcul este electrificat și radioficat. Celarieni nu se opresc însă la ceea ce au făcut pînă în prezent. Mobilizați de deputați, în frunte cu comuniștii, ei participă la întrecerile patriotice pentru înfrumusețarea satului și sînt hotărîți ca în anul 1963 să contruiască din resurse locale un teatru de vară, un nou local pentru dispensarul uman și altul pentru casa de nașteri, să extindă rețeaua de electrificare și altele.

Cronica din Celaru

În clipele de răgaz, moș Trică Buzatu compară. Se gîndește la prezent, îl compară cu trecutul, se gîndește la viitor. Și de fiecare dată bătrînul colectivizat simte o adîncă satisfacție pentru vremurile noi pe care le trăiește. Ar vrea să aibă o sută de vieți, ca să se înfrupte din fericirea acestora, să simtă tinerețea anilor noi, socialiști.

CAROL BORA
corespondent

Noua clădire a Casei raionale de cultură „Grigore Preoteasa” din Novaci, regiunea Oltenia.

Avicultoarea Constanța Coroi...

„Asta era odată treabă de oară. Crescătoarele de păsări li se spunea și găinărese. Or mai li fiind și acum cîte unii care judecă așa. Dar aici la constituire s-a văzut ce înseamnă astăzi să lii avicultoare”

Intocmai așa s-a întimplat cum spune Constanța Coroi. La recenta Constituție pe țară a crescătoarelor de păsări înută în zilele de 11—13 februarie în București cele mai multe au amintit despre minunata reabilitare a profesiei și a cuvîntului care o definește. Printre ele a fost și ea, Constanța Coroi, avicultoare de la G.A.C. din Aroneanu-Iasi.

A venit îmbrăcată într-un taior cu iustă în culoare. Are și strai național dar aici în Capitală îl alternează cu taiorul. Faptul că a fost trimisă la București și că aici a fost aplaudată frenetic, se datorește muncii ei la incubatoarele gospodăriei ieșene. Incubatorul a intrat acum un an în istoria aronenilor. Pînă atunci au fost cunoscute cloștile. Toși știu că orice cloșcă are atîta febră cît îi trebuie pentru clocit și mai cunoaște și meșteșugul să întorcă la timp ouăle cu ciocul. Operații pe care le-a făcut pînă acum natura. Și în locul naturii, iat-o plasată pe colectivista în taior. Incubatorul a început cu căldura lui de seră să dea viață embrionului din ou. Cînd au ieșit primii pui, au venit cîțiva bătrîni să se convingă. — „Cum au putut să iasă fără cloșcă? Și cum ai întors matală singură atîtea mii de ouă?”

cum a lucrat cu palmele și cu antebrațul, pînă la cot, pornind ușor de la un cap la altul al stelajului, de a întors într-o jumătate de oră 3.000 de bucăți. (În trei ore se întorc de obicei 7.000 de ouă, luate așa, cu mîgălă, bucată cu bucată).

— Ce faci în timpul economisii, Constanța?

— Mă odihnesc, citesc. Că și noaptea vîd de pui. Dorm la crescătorie. Asta e de fapt locuința de vară a Constanței. Locuiește aici cu bărbatul lășind în tot acest timp casa din sat nelocuită. Pînă nu zburnește spre lumină ultimul ghemoloc de pui nu părăsește incubatorul. Au acolo tot confortul. Gospodăria a amenajat locuințe pentru crescătoarele de păsări. Pe masă îi stă, ca un ceaslov, manualul agentului veterinar. E cartea și de căpătîi fiindcă la păsări se luptă susținut cu îmbolnăvirile. De fapt aici se înscriu cele mai eroice episoade. Într-un rînd a apărut coccidioza. „Am zărit într-un colț un pul tînjind. Iși lăsase aripioarele în jos, îi curgeau ochișorii — spune Constanța, cîinîndu-l ca pe un copil. — Și că un făcut, medicul veterinar lipsea tocmai atunci. L-am pus pe bărbat să inhame căii să mergem la laboratorul din Iași”.

— Bine femeie, pentru un pui să gonești doi telegari?

— Nu e-un pui omule, sînt mii. Hai dă-i drumul! Cînd e vorba de păsări el știe că n-o scoate la capăt cu mine. La laborator i s-a pus, va să zică, diagnosticul și de-acolo, tot cu căruța, am dat o fugă la colectivă din Piciorul Lupului și l-am

rie. Munca patriotică s-a întesit după alegeri, o dată cu începerea propriuzisă a construcției potrivit proiectului oficial. În ultima zi a lui 1961, clădirea noului cămin cultural, modernă și spațioasă, era gata din temelii și pînă-n creasta acoperișului. S-au putut calcula și economiile realizate prin munca patriotică: circa 170.000 lei.

Timpul a trecut, iar deputații Alexandru Preda, Eregep Menasan și Ion Cernăianu, sînt din nou candidați ai F.D.P. și din nou se întilnesc cu alegătorii, făcînd planuri ca niște harnici edili, obișnuții să-și traducă vortbele în fapte. De data aceasta, întilnirile au loc la punctul de agitație din clădirea căminului cultural pe care, alegătorii și aleși, l-au făcut împreună. Chiar în zilele cînd au avut loc aceste întilniri, la căminul cultural au fost aduse și montate trei accesorii nou-nouțe: cortina, un televizor și un aparat de proiecție cinematografică.

În doi ani, între două legislaturi, prin rîvna locuitorilor ei, comuna Valea Neagră din raionul Medgidia și-a mărit patrimoniul inoiorilor cu un admirabil lăcaș de cultură.

N. CULCEA

MARIA CHELSOI;
„Dansul maramelor”

— Uite așa!

...Chiar așa... Bine ar fi!

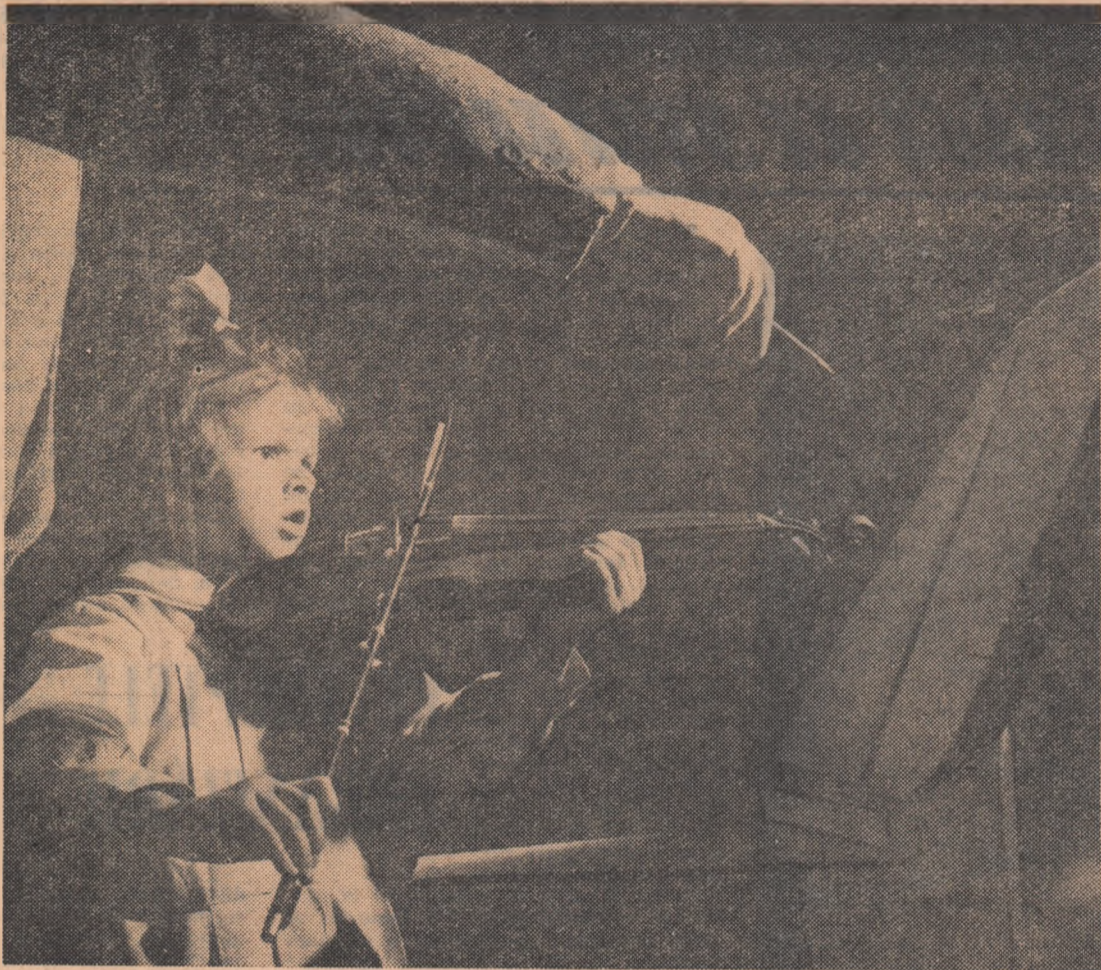
brațele-amîndouă
era un cîntec mare.
pe o rouă nouă
ec de ciocirlii și
soare.

eni pentru
o viață-ntreagă,
el, omul, și cîmpia.
visul nalt și-l leagă
nă, prin timpuri,
bogăția.

mpiile întinse,
lă o țarină deplină.
treceau pămînturi
ninse,
ploi și de lumină.

semințele în mină
ce naște spic și
floare,
puternic să rămînă
l cîmpiei viitoare.

l ea el, acum, să
crească
nile-mpîlinate,
uterea-i ținarească
țara să palpate.

GH. PASAT : Do-Re-Mi
(De la Expoziția de fotografii artistice „Viața nouă a patriei“)

EUGEN FRUNZĂ

CREZ

Un capăt
De gînd
Dă-n scapăt
Curînd —

Nu ținduri
S-alegi ;
Vreau gînduri
Întregi !

Fli rază
Dintii,
Cutează,
Rămii !

Și scurmă
Sub pași :
O urmă
Să lași.

De patimi
Să-mi tuni ;
Străbate-mi
Furtuni

În salturi,
În brînci,
Spre-nalturi
Adînci !

SEMINARUL

Povestire de
DUMITRU IGNEA

Viscoala cumplit. Troiene de zăpadă mărunță și aspră ferecau trainic cărări și drumuri, ridicau baraje bizare în văi, învăluiau pe nesimțite casele, acareturile, împuținau înălțimea copacilor.

Satul părea coborît într-un somn adînc, liniștit, fără vise. Doar în răstimpuri omătul țipa ascuțit sub bocancii cîte unui colectivist care, tîind pieziș palele de vînt și zăpadă, își croia drum către clădirea căminului cultural.

Aici, într-o încăpere destul de spațioasă, erau adunați vreo treizeci de colectivști, bărbați și femei, care mincau soba din ochi. De cîte ori se deschidea ușa, valuri de ger uscat, tăios ca briciul, năvăleau brusc, înecînd în aburi oameni și bănci.

— O mai ținem, tovarăși, ori n-o mai ținem ? pluti peste oameni întrebarea unui colectivist scund, gros, cu căciula trasă peste urechi și cu un briu roș înfășurat în jurul gîtului.

— Fără propagandist n-o putem ține, veni răspunsul scurt și categoric.

Cei adunați aici erau cursanți la cercul de economie politică de pe lîngă organizația de bază a gospodăriei agricole colective.

— Ia ieși bre, careva afară, poate se vede

venind din sus. Ii plecat de azi-noapte în Satul Nou, la stîină, să vadă cum stau oile. Știți voi ce se mai omoară el pentru oile acelea aduse ast-toamnă din Dobrogea. Zicea mai alaltăieri eînd a început gerul : „Ochii și oile, că-s gîngăse ca brebeneii“.

Pe chipul oamenilor se așternu pentru o clipă o lumină de mirare.

— Ehe-hei, da' nu mai vine el cît îi lumea, dacă-i dus tocmai la stîină. Pină acolo or fi mai bine de cinci kilometri și aproape doi îi are de mers prin pădure. Hotărît nu vine ! rosti moale unul dintre colectivști, tîind aerul cu mina ca și cum ar fi dat o sentință fără drept de apel.

Propagandist al cercului era președintele sfatului popular comunal. Muncea printre colectivști de aici de mai bine de șase ani. Muncitor, fierar de meserie, fusese îndrăgît de țărani care îl socoteau ca pe unul de-ai lor. În repetate rînduri, raionul a vrut să-l ia din comună, dar țărani s-au opus. „E cam aspru dar drept, spuneau colectivștii. Am înjghebat împreună gospodăria colectivă, am ridicat căminul — grinzii-

le de beton armat le-a lucrat cu miinile lui. Se zbate pentru comună ca un țaran de-ai noștri. De ce să plece, de ce să ni-l luați ?“.

Mai zăboviră ca la o jumătate de ceas, sporovăind și schimbîndu-și locurile lîngă sobă, apoi hotărîră să plece pe la casele lor.

— Poate vine, măi tovarăși... Vine ! Un om ca el nu stă la tocmeală. Ce, nu-l cunoașteți ?

— Îi omăt mare, nu poate răzbi troienele. Azi-noapte a anunțat la radio treizeci și două de grade sub zero. Zbirnîie gerul ca struna. Treizeci și două de grade ! Ce-i joacă ?!

— Mai tare ca rachiul nostru de la gospodărie, glumi careva.

— Mergem !

— Ba stăm, rosti pripit o femeie și se repezi la ușă.

În tindă se auzi un dupăit infundat de pași. Ușa se dete de perete și în prag se opri un om căptușit din cap pină în picioare cu zăpadă.

— Noroc și bine v-am găsit, rosti omul cu voce clară și ducîndu-și miinile la față și-o frecă îndelung, înlăturînd poleiul ce-o acoperea.

— Și zi, ai venit, tovarășe Moroșeanu ? — îl întîmpină o voce mai din fund, mirată și parcă neîncrezătoare. Cred că ești os, nu alta.

— Mai mult de obraz, întunericul cuț 1-a zămisliț de ger ! Credeam că nu mai ajung. Vin de patru ceasuri.

Moroșeanu își dezbracă șuba, își scoase mînușile și căciula, și, pentru cîteva clipe, aproape că prinse soba în brațe.

— Vedeți, rosti el, stînd ca și lipit de sobă, ar trebui să se ridice un monument celor care au descoperit prima dată focul. Merită. Incepem, nu ?

Oamenii se așezară în bănci, așa îmbrăcați cum erau și scoaseră caietele și creioanele. Moroșeanu trase din buzunarul de la piept o broșură și un caiet, și începu cu voce domoală :

— Pentru seminarul de astăzi, tovarăși, avem lecția despre relațiile de producție, care a fost predată data trecută. Așa. Ia să ne lămurim noi mai bine ce sînt acelea relații de producție. Cine vrea să răspundă, așa pe scurt, și dacă se poate cu un exemplu, două.

După cîteva clipe de tăcere, se ridică colectivistul cel cu briul înfășurat în jurul gîtului.

— Apăi, să-ncerc eu...

— Zi-i, tovarășe Păscăluță, și stai, te rog, jos.

— Baza asta, a relațiilor de producție socialiste, o formează proprietatea socială asupra mijloacelor de producție. Adică, în socialism, cum ar fi de exemplu la noi, stăpînirea asupra fabricilor și pămînturilor nu mai este a unora și munca a altora. Acuma, dacă am lua ca exemplu forma de proprietate cooperatist-socialistă vedem că spre deosebire de...

În încăpere se cuibărise o liniște deplină. Doar cuvintele lui Păscăluță picurau limpezi, cu întreruperi scurte. Aplecați asupra caietelor, ori întorși către cel ce răspundea, oamenii ascultau liniștiți, gînditori și gravi.

Moroșeanu, stînd cu spatele lîngă sobă, simțea cum îl cuprinde treptat o moleșeală plăcută. Se dezgheța. Pe gene și pe sprincene mai stăruiau încă bucățele mici de gheață ce se

miini
ară.
e piini,
ară.

griu
glie
griu
mpie.

in
nește
nește.

id
l
lină.

il drept
soartea.
ept
arta.

recolte
umos,
olde !

Din evenimentele săptămînii

● Comitetul celor 18 state pentru dezarmare și-a reluat lucrările acum o săptămînă. Cuvîntările rostite în acest răstimp au subliniat încă o dată mai mult primejdia pe care o prezintă cursa înarmărilor nucleare care se intensifică și ținînd seama de aceasta, necesitatea înfăptuirii dezarmării generale și totale. Reprezentanții țărilor socialiste au exprimat și de această dată hotărîrea acestor țări de a nu precupeți nici un efort pentru a asigura progresul tratativelor în scopul realizării dezarmării generale și totale. Reprezentantul R. P. Romine, George Macovescu în cuvîntarea rostită la 15 februarie a.c., a arătat că „concomitent cu activitatea de elaborare a tratatului... se impune să examinăm acele măsuri care conduc la îndepărtarea pericolului izbucnirii războiului nuclear, la destinderea internațională și care, în fond, creează premise pentru dezarmare”.

O asemenea măsură prevede și noua propunere făcută de șeful delegației U.R.S.S., Vasili Kuznețov, chiar în prima ședință a reluării conferinței și anume adoptarea unei rezoluții cu privire la renunțarea folosirii teritoriilor străine pentru staționarea mijloacelor strategice de ducere la țintă a armelor nucleare. Noua inițiativă a guvernului sovietic are o deosebită importanță prin aceea că înlesnește într-o măsură însemnată nu numai lichidarea tuturor bazelor militare de pe teritoriile străine, ci și înfăptuirea dezarmării generale și totale.

O altă problemă discutată în timpul ședințelor din prima săptămînă a fost și aceea a interzicerii experiențelor cu arma nucleară, a cărei soluționare neîntîrziată este cerută de inșiși realitățile vieții.

● Cea de-a treia conferință de solidaritate a popoarelor Asiei și Africii și-a încheiat lucrările.

Tratatul semnat la Paris între Adenauer și de Gaulle exprimă interesele de clasă ale monopolurilor vest-germane și franceze din industria de război.

(ZIARELE)

— De aici înainte, mein herr, nimic nu va umbri alianța noastră!...

(Desen de V. TIMOC)

În cadrul ședinței plenare de încheiere a fost adoptată declarația generală și alte rezoluții și documente, de cea mai mare importanță pentru lupta popoarelor din Asia și Africa în cucerirea și consolidarea independenței lor, pentru pace. Direcția în care trebuie să-și îndrepte atenția popoarele Asiei și Africii, sarcinile lor cele mai arzătoare pentru a transforma anul 1963 într-un an al lichidării definitive a colonialismului, sînt subliniate în declarația generală. Declarația cere tuturor popoarelor să dea o contribuție maximă în lupta pentru eliberarea regiunilor dependente din Africa. Se subliniază utilitatea creării de Fronturi naționale unite în fiecare țară încă neliberată și necesitatea activității coordonate a acestor fronturi naționale. Deosebit de important este faptul că reprezentanții celor 60 de popoare își afirmă încrederea în principiile coexistenței pașnice și hotărîrea de a lupta energic împotriva politicii imperialiste de război și agresiune.

În rezoluția pentru problemele economice se subliniază necesitatea de a se încheia cu succes lupta grea pentru independența economică.

● Problema dezvoltării economice multilaterale a țărilor insuficient dezvoltate, condiție esențială pentru cucerirea independenței economice se discută și în cadrul Conferinței Națiunilor Unite pentru folosirea științei și tehnicii în interesul acestor țări. Delegații R. P. Romine au adus în discuție o seamă de probleme importante, referindu-se la experiența pozitivă a țării noastre. Tovarășul Roman Moldovan, de pildă, prim-vicepreședinte al Comitetului de Stat al Planificării, șeful delegației R. P. Romine la conferință, a făcut o expunere privitoare la elaborarea planurilor de dezvoltare economică și la punerea lor în aplicare.

Lucrările Conferinței continuă.

● Acum doi ani, patrioții portughezi au capturat transatlanticul „Santa Maria” ca un semn de protest față de regimul dictatorial al lui Salazar. Epopeea „Santa Maria” a fost reeditată, de data aceasta de patrioții din Venezuela care, pentru a protesta în fața opiniei publice mondiale contra actualului regim de dictatură instaurat de Romulo Betancourt, au capturat nava „Anzoategui”.

O perioadă de timp autoritățile venezuelene n-au reușit să dea de urma acestui vas. În prezent, nava „Anzoategui” se află sub controlul deplin al autorităților braziliene. După cum se știe, guvernul brazilian a hotărît să acorde azil politic patrioților venezueleni care au organizat această acțiune curajoasă.

● Opinia publică mondială condamnă teroarea sîngeroasă din Irak, îndreptată împotriva comunistilor și a celorlalți reprezentanți ai forțelor democratice și patriotice. Agenția M.E.N. anunță că în ultimele zile 8.000 de oameni au fost arestați și mulți dintre ei uciși. În Declarația C.C. al P.C.U.S. în legătură cu repressiunile din Irak se arată: „Istoria a confirmat în repetate rînduri că aceia care se situează pe pozițiile anticomunismului încalcă inevitabil drepturile sacre ale întregului popor, lovesc în toate forțele cu adevărat democratice și patriotice ale țării, slujesc cauza reacțiunii și slăbesc unitatea națiunii în apărarea intereselor sale de uneltirile imperialismului”.

Prin țările lumii

OIERII DE LA ANTIPOZI

În drum spre Noua Zeelandă, delegația noastră agricolă a petrecut în avion aproape două zile. Am lăsat în urmă crestele acoperite de zăpadă ale Himalaiei, cîmpurile dreptunghiulare de orez ale Birmaniei, deșerturile roșietice, arse de soare ale Australiei. În sfîrșit, din picla cenușie a oceanului au răsărit malurile împădurite a două insule mari. Avionul s-a precipitat pe pista lungă de beton a aerodromului din Wellington. Ne aflam în Noua Zeelandă.

„Bandiții aceștia”

Ca în oricare altă țară burgheză, în Noua Zeelandă prosperă mai cu seamă marii proprietari, care posedă de la 250 pînă la 2.000 hectare de pămînt. De fapt, ei nu sînt fermieri, ci capitaliști agricoli, care-i exploatează crunt pe muncitorii salariați. Cît despre micii proprietari, aceștia sînt în permanență amenințați cu ruina, deoarece concurența e necruțătoare și cei puternici îi jefuiesc fără jenă pe cei slabi.

Iată un exemplu. În timpul călătoriei noastre prin această țară, am făcut cunoștință cu un profesor de la un colegiu

agricol, care posedă o mică fermă de vite. „Ferma mea îmi ia tot atîta timp cît și îndatoririle de la colegiu, ne-a spus el. De curînd am muncit foarte mult la proiectarea unui nou local pentru tunsul oilor”.

Pe drumul de întoarcere l-am întîlnit din nou pe profesorul în cauză. Arăta obosit și indispus. O mare firmă, căreia el i-a oferit spre cumpărare schițele proiectului amintit mai sus, și-a însușit aceste schițe și a început să le vîndă foarte rentabil altor fermieri. Profesorul nu-și făcea iluzii să cîștige procesul intentat împotriva firmei care l-a jefuit. Era foarte supărat și-i blestema pe „bandiții aceștia”, ca să folosim expresia lui.

Dar pe grumazul micului fermier neozelandez nu stau numai tilharii „indigeni”. Asupra economiei țării își întind tot mai mult tentaculele monopolurile străine, printre care rolul principal îl joacă corporațiile americane. Ele încep să ocupe poziții de comandă în sistemul bancar și în industrie. Soarta fermierului neozelandez depinde tot mai mult de capitalul străin.

Printre maori

Într-o situație și mai grea se află muncitorii agricoli

băstinași, maori. Ei fac muncile cele mai grele. Așa de pildă, cu tunsul oilor se ocupă aici niște brigăzi ambulante, alcătuite în cea mai mare parte din maori. La ferma Gram-pion-Station i-am văzut pe maori la lucru. Trebuie spus că muncitorii lucrau bine, cu rivnă. Pe noi însă ne-au izbit condițiile în care lucrau ei. Veniseră la lucru cu familiile lor, și copiii se foiau printre grămezile de lînă, respirînd un aer infect și expunîndu-se în fiecare clipă să fie striviți de baloturile uriașe îngrămădite peste tot. Priveliștea care ni se oferea era cu atît mai apăsătoare, cu cît înainte de asta ni se arătase casa încăpătoare a patronului, cu camere luxos mobilate și cu tacîmuri strălucitoare în sufragerie.

De altminteri, lucrul acesta nu e de mirare. Asta e realitatea burgheză. Aici, pe primul plan stă profitul. În timpul călătoriei noastre prin țară ni s-au arătat în mai multe rînduri niște stîlpi de piatră și niște obeliscuri ridicate în amintirea... primelor tranzacții de vînzare a cîrniilor congelate și a lînii peste ocean, în Anglia.

I. LISTVINOV

(Din ziarul „Selskaia jizni”)

De partea cui e simpatia poporului italian

Din lipsă de îngrijire, cît și din cauză că țărîmul mării se scufundă mereu, Veneția este amenințată cu distrugerea. Municipalitatea a alcătuit un plan grandios de „asanare” a Veneției, care din lipsă de fonduri a rămas însă baltă. Guvernul și municipalitățile au alte treburi de făcut decît să se ocupe cu o „afacere” care nu le-ar aduce nici un profit. Scandalurile de afaceri, mușamalizate sau nu, arată pentru ce fel de construcții simt înclinație guvernul corupți. La construirea aerodromului „Leonardo da Vinci” de la Fiumicino, de pildă, s-a făcut o deșănțată speculă de terenuri și s-au delapidat aproape 32 miliarde de lire. Ministerul de Război și Ministerul Lucrărilor Publice, căroră le-a fost încredințată construirea acestui obiectiv, s-au prefăcut că nu văd cum înalții funcționari și prietenii lor se îmbogățeau pe seama statului și a contribuabililor. În cursul anchetei s-a stabilit că miniștrii n-au arătat pe gratis o asemenea „bunăvoință”.

Corupția care domnește în toate compartimentele statului italian i-a făcut pe alegători să judece bine cui să-și dea votul.

Prin noiembrie 1962 au avut loc în Italia alegeri municipale parțiale. Deși partidele politice ale burgheziei au făcut totul să izoleze de mase partidul comunist, deși falsurile și asasinările n-au lipsit, deși legea electorală permite guvernanților tot felul de combinații antidemocratice, succesul forțelor de stînga a arătat clar de partea cui se îndreaptă simpatia poporului italian. Astfel, fiecare al patrulea alegător a votat pentru comunisti. La Ravenna, Gela, Albano și în alte cîteva orașe comunistii au intrunit peste o treime din voturi, iar în centre ca Genzano și Civita Castellana, peste 50 la sută au votat pentru comunisti. La Ravenna, cîteva minute după ce au devenit cunoscute rezultatele alegerilor, locuitorii orașului au umplut strada unde se află Federația locală a partidului comunist, salutînd victoria aleșilor săi.

E. ABRAHAM

Statistică despre falsuri

Un ziar japonez scria: „Majoritatea candidaților care și-au pus candidaturile în alegeri n-au ținut seama de dorința alegătorilor ca alegerile să fie libere și cinșite și, în consecință, ele au fost măsluite”.

Măsluirea alegerilor, abuzurile și crimele „electorale” constituie o practică curentă în țările capitaliste. Cît de frecvente sînt acestea ne-o arată statistica. În Japonia, în cursul ultimei campanii electorale au fost descoperite 2.453 de cazuri de încălcare a legii electorale; în timpul alegerilor din Bundestag, care au avut loc în R.F.G. în septembrie 1961, s-a refuzat înregistrarea unui număr de 45 de candidați din opoziție, iar 12 dintre ei au fost chiar arestați; la alegerile pentru parlamentul Greciei (29 octombrie 1961), trei partizani ai Frontului agrar general democratic aflați în opoziție au fost uciși, 500 oameni au fost răniți, alte sute au fost arestați și deportați, peste 500.000 buletine au fost falsificate...

Istoria tuturor partidelor burgheze din lume este un continuu șir de fărădelegi cu ajutorul cărora se cațără și se mențin la putere.

Aspect de muncă din Thailanda. Nivelarea terenului pentru extragerea sărîi din apa de mare se face cu mijloace rudimentare care cer din partea muncitorilor eforturi fizice mari.

Cu HAZ Și Cu TÎLC

referat cinematografic

Vekas Adalbert, directorul căminului cultural din comuna Mureni, raionul Sighișoara, este și operator de cinema. Din păcate însă, el își dedică tot timpul celei de a doua funcții, neglijând activitatea culturală.

Să vedem cum ar întocmi tovarășul Vekas Adalbert un referat despre munca culturală depusă de el. Fără îndoială că, majoritatea cuvintelor vor fi inspirate din titluri de filme.

„În sat la noi” toate-s bune. „Tinerii” vin în număr mare la „Chermesă”. Eu însă n-am timp. „Ultimul meu tango” l-am dansat de mult, iar acum n-aș dansa un „Vals pentru un milion”.

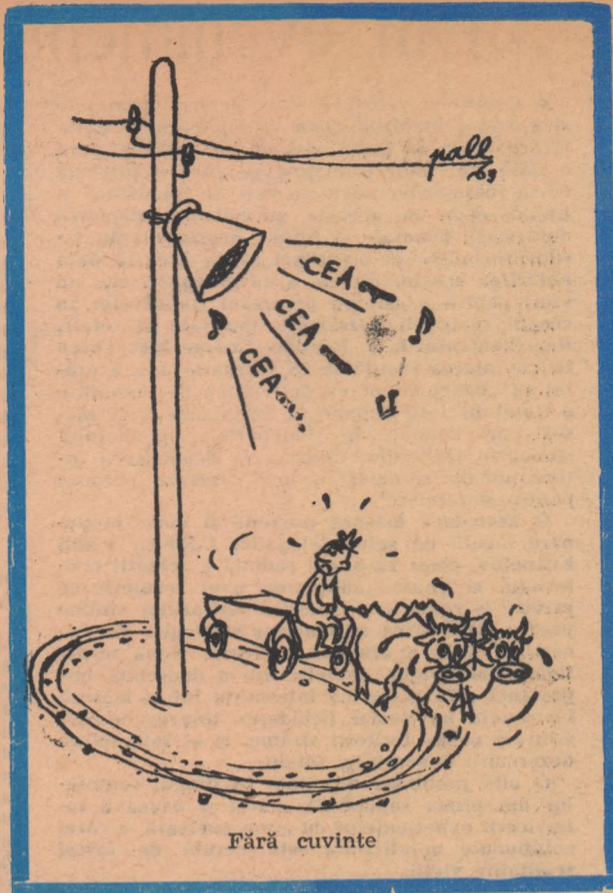
În ceea ce privește activitatea artistică, nu putem nutri „Marile speranțe”. N-avem talente. Ei, dac-ar fi la noi un „Hamlet”, ce mai teatru s-ar juca. Iar la dansuri ar fi bine dacă am avea numai elemente cum este „Carmen de la Ronda”.

Deși nu posed „Secretul ci- frului” activității culturale, eu am un principiu: „Dă-i înainte fără grijă”. Și-i dau, dar numai cu filmul.

Oamenii spun despre mine cum că aș fi „Omul cu două fețe” și că „Alerg după o stea” în loc să văd de căminul cultural. De-ar fi să vină un alt director, nimeni n-o să-mi spună, așa ca-n film: „Întoarce-te”. Știu care este „Partea mea de vină” și merit o critică de să „Răsune vlea”. Aceste rinduri sînt ca niște „Lacrimi tirzii”, care nu vor dura însă „O viață”. Vă rog să-mi permiteți ca, în loc de punct final, eu să pun — vorba filmului — „Acord final”.

Scriind acest referat pentru raion, directorul căminului l-ar semna: „Scrisoare de la o necunoscută”. Apoi ar pune referatul într-un plic pe care, bineînțeles, că îl va trimite „Post-restant”.

C. ANDREI

Poveste LA O PETRECERE

Schiță de ION ISTRATI

Eram la o petrecere undeva în blocul 12 în care mă mutasem recent și unde legasem câteva cunoștințe. Gazda noastră, doctorul Pavalascu de la Spitalul de adulți, își sărbătorea împlinirea a 50 de ani. Jovial și realist, cu o voce energică și cu un inepuizabil debit verbal, ne demonstra cât ar fi de bine ca, pe viitor, să ne organizăm viața noastră comună. Între acestea, nevastă-sa, ca una care, desigur, trebăluise două zile la rând spre a face față gusturilor și pretențiilor invitaților, pregătind aperitivele necesare, răciturile, curcanul, sarmalele și celelalte, nu prea părea a fi chiar întru totul de acord cu el, mereu cerîndu-ne scuze pentru pripa cu care le preparase pe toate.

— Vai, zicea ea oarecum aluziv, — dacă barem știam din timp c-o să-mi procure dumnealui o asemenea surpriză cu atîția musafiri, alcătuiam și eu un meniu mai onorabil.

— Fleacuri, Laura, o oprea doctorul. Am aranjat și noi cum am putut.

Ceialtași oaspeți, un inginer mecanic cu soția, un maistru electrician care era și responsabil al comitetului de bloc și care venise cu fiică-sa, studentă în ultimul an la Medicină, un profesor de istorie și cu mine, fi dam mereu dreptate, sprijinindu-l:

— Toate-s bune, tovarășe Pavalascu. Și cel mai important e că ne simțim, într-adevăr, foarte bine în casa dumneavoastră!

Amfitrionul ne tot turna bucuros în pahare și-n vreme ce se ghicea că soția sa era și nu prea era de acord cu el, tuturor ni se părea destul de vădit că singura persoană a cărei reacție era fățiș împotriva noastră, a atîtor convivi, era soacra respectivului medic. Această, o bătrinică uscățivă, fardată cam strident și stînd băț în capul mesei, puinea din cînd în cînd, măsurîndu-ne cu priviri piezișe și mereu ba nu-i convenea una, ba alta.

Ce vă pasă dumneavoastră? medita ea cu glas tare pe cît în glumă pe atît în serios. Stați aici la oraș, la bloc cu încălzire centrală, cu radio, cu televizor, cu mîncărică și băuturică, în timp ce...

— Se gîndește la Puiu, săraca bună, că, completă cu grai mișcat soția doctorului. Dumneavoastră nu știți povestea cu Puiu, așa-i?

— Lasă-i tu, Laura, cu povestea aia pentru altă dată, interveni soțul.

Nu bine isprăvi vorba, cînd soneria se auzi zbrîniind în antret, iar peste puțin, albit de zăpadă, își făcu apariția un tînar care nu arăta a avea mai mult de 24 de ani, blond și subțirel, cu ochi genați, ca de fată. Tatăl, mama și mai ales bunica, se repeziră la el, nelăsîndu-l nici să răsufle și porniră a-l îmbrățișa și a-l pecetlui cu sărutări.

— E fiul dumnealor, șopti vecina mea din dreapta, studenta, îmbujorîndu-se și înroșindu-se pînă în vîrfurile ochilor. E Puiu, mai zise ea dulce, a-

prinzîndu-i-se un licăr în adîncul ochilor albaștri.

Noul venit fu repede instalat la masă, mama și bunica-sa îi rînduiră dinainte o jumătate de duzină de farfurii pline, doctorul ciocni și ridică paharul și nu peste mult atmosfera generală se încălzi, iar buna dispoziție ne cuprinsese pe toți. Din una, din alta, aflăram apoi că tînarul e inginer zootehnic la o gospodărie colectivă din regiune și că venise cu un tren de noapte.

— Și cum de n-ai urmat medicina, tinere, ca tatăl dumitale? întrebai.

— Aha, aha, izbucni bunica, ai mata perfectă dreptate să te miri și să întreb. Uite-te la el, mai adăugă ea. Merită oare un copil ca el să se prăpădească la țară?

— Apoi tuu, zise nevastă-sa.

Tînarul se simți obligat să pună capăt discuției printr-o glumă:

— Povestea e foarte simplă, tovarășii, spuse el. M-a interesat acolo la țară una care... cum să vă explic?!

— Da, da, întregi doctorul. E-o istorie foarte serioasă cu una... o ființă de sex feminin, bineînțeles.

Am înălțat din umeri ca unul care nu știam despre ce-i vorba, după care, la stăruințele celorlalți invitați, fiul medicului începu să ne istorisească.

— Asta a fost în urmă cu vreo șase ani, prinse el a ne istorisi. Tocmai absolvise școala medie și dădusem maturitatea, cînd într-o bună zi organizația noastră de U.T.M. luă inițiativa ca toată promoția noastră să plece la țară, la o gospodărie agricolă de stat, să ajutăm acolo vreo zece zile la recoltarea grîului. Trei zile și trei nopți pînă să plec, acasă la noi a ținut într-una o nemaipomenită furtună. „Ți-am spus eu, Nicule, îl lua bunica la rost pe tata. Cum o să se descurce sărăcuțul acolo? O să-l coșcovească puricii, își dădea părerea și mama. Ba o să capete tetanos făcea iar bunica, o să-l doboare insolajia, dragă”. Și uite-așa, ba să-mi facă rost tata de-un certificat medical de scutire, ba că să interviev nu știu unde, ba că să mă calicească vreun cal, — am plecat cu băieții lăsînd acasă în urma mea, numai plînsete.

— Fasoanele soacră-mi, lămurii doctorul, umplîndu-ne din nou paharele.

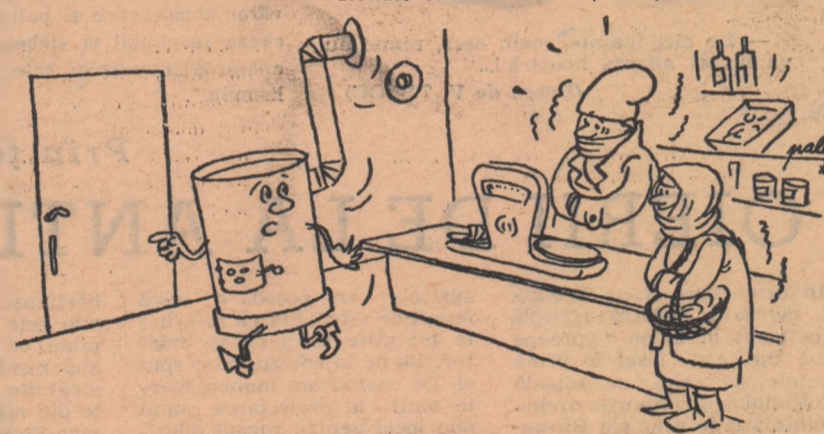
— Ce să lungesc vorba? reluă Puiu.

— M-am dus acolo, mi-am văzut de treabă ca toți ceialții, am fost bine primii, atît numai că la înapoiere în oraș eram înnegrit de soare, și mai ales, aveam un nas jupuit de s-au speriat ai mei văzîndu-mă în halul ăla. În afară de asta, continuă el, se vede lucru că eram totuși și cam obosit; nu prea eram obișnuit cu munca la cîmp, mde, acasă fusesem destul de cocolit, așa încît, ajungînd din nou în patul meu comod, am început să-mi scot pîrleala și m-am pus pe niște porții barosane de somn. Mama, bunica și la un moment dat chiar și tata, au cam intrat la bănuieii. Au început să se îngrijoreze de

Unii directori de cămine culturale au transformat „Joia tineretului” într-o simplă seară de dans.

Magazinul alimentar și cel de țextile din comuna Smîrdioasa, raionul Zimnicea, n-au fost aprovizionate cu combustibil. (coresp. Ionel Trifu).

starea sănătății mele. Asta cu atît mai mult cu cît, mama îndeosebi și bunica-mea, care mă vegheau la căpătii, ziceau că aș fi avut niște vise ciudate și m-ar fi surprins prin somn bișguind, aiurînd.

— Vorbea cu una Marița, ne explică doctorul Pavalascu.

— Pofim, izbucni bătrîna ofensată. Să se ducă la țară și să-i fure băiatului mințile una așa netam-nesam, și cui?! Lui, care era cuminte ca o floare.

— În fine, spuse mai departe Puiu, alarmat de mama și de bunica, îl văd a doua pe zi tata că mă ia la întrebări: „Ce ai tu, Puiuule? Ești cam agitat; spune și s-a întimplat ceva, pe-acolo, pe la țară?” „Nu — zic — toate au decurs în cea mai perfectă regulă”. „Bine, făcu el, dar ceva distracții ați avut voi pe-acolo?” „Sigur, am spus”. „Mda, păru a pricepe, dar cu Marița aia cum cum stă povestea? Cel puțin e drăgu-

ță?” „Foarte drăguță, i-am răspuns, însă ce-i drept, destul de mofturoasă: la început nici nu suferea să m-apropii de ea. Îmi era și teamă, fiindcă de mi-ar fi dat un picior, m-ar fi aruncat cît colo!” — Vra să zică e și solidă, domnule, mai zise tata”. Foarte solidă, am confirmat eu. De altminteri Marița e și de soi bun, e din rasa Siementhal, dă o producție anuală de 4.000 litri lapte”.

Am izbucnit cu toții în hohote, înveselindu-ne, după care tînăra studentă crezu de cuvîntă să întregească:

— Probabil că dacă tovarășul Puiu nu se ducea atunci la țară și între altele, nu ar fi pariat cu colegii că o să izbutească, el care era crescut la oraș, s-o mulgă pe Marița, poate n-ar fi îndrăgît vitele și nu ar fi ajuns apoi inginer zootehnic, precum e astăzi îngrijindu-se acolo, la colectivă, de producția întregului șeptel. Asta-i povestea!